

Nagyböjt II. Vasárnapja – 2013. február 24. – C év

Két kagyló lapult a tengerfenéken, félig beleágyazódva a homokba. Egyikük időszakonként fájdalmasan felsóhajtott: „Erős szúrást érzek a bensőmben! Néha annyira fáj! Mintha belülről nyomna, feszítene valami!” A másik kagyló ilyenkor mindig kárörvendően nevetett: „Látod, nekem semmi bajom! Nem érzek fájdalmat, engem nem szúr belülről semmi. Te biztos selejtes vagy!” Egy alkalommal épp akkor úszott el a két kagyló mellett egy apró halacska, amikor elhangzott a szokásos párbeszéd a kagylók között. A halacska ránézett a társa fájdalmán nevetgélő kagylóra, és ezt mondta: „Nos, igen! Neked azért nem fáj semmi, mert belülről üres vagy! A társad azonban azért szenved, mert egy gyönyörű, értékes gyöngyszem fejlődik benne, a világ egyik legdrágább kincse! Ezért érdemes szenvednie, áldozatot hoznia.”

Jézus színeváltozása történetének egyik alapvető üzenete az, hogy a szenvedés és a megdicsőülés, az áldozat és a célbaérés, a fájdalom és a boldogság nem zárja ki egymást. Sőt! Nem Isten teremtő akaratából, hanem az emberi bűnök okozta sebezettségéből következően valójában nem is létezhet egyik a másik nélkül. A valódi megdicsőülés a szenvedés útján járva érhető el. Nem valósíthatunk meg értékes célokat komoly áldozatok meghozatala nélkül. Az igazi, örök boldogság elnyerése nem lehetséges anélkül, hogy fel ne vállaljuk a szeretettel együtt járó fájdalmakat. Vagyis a feltámadáshoz a kereszten át visz az út, ahogyan Krisztus követői kezdettől fogva vallották. A Tábor hegyén Jézus teljes isteni dicsőségében jelenik meg kiválasztott apostolai előtt. Úgy tűnik, hogy most végre véglegesen beigazolódik a tanítványok hite: Jézus valóban az Isten Fia, a megtestesült Isten, aki mindenképp fölé uralkodik. Azonban Jézus éppen eljövendő szenvedéséről beszél Mózesrel és Illéssel. A megdicsőülés látomása még csak ideiglenes: ezután jön még a szenvedés, a kiszolgáltatottság, a látszólagos tehetetlenség és vereség fájdalmas útja. A látomás igazi értelme csak a feltámadást követően világosodik meg az apostolok előtt. Igen, Jézus mennyei dicsősége valóságos volt, de annak elnyeréséhez fel kellett vállalnia a kereszttel megváltó áldozatát. A jutalom elnyerése, a célbaérés nem egyik pillanatról a másikra, minden előzmény nélkül történik.

Ábrahám hitében számomra mindig az a megnyerő és hiteles, hogy ez az Istentől megszólított férfi milyen hosszan, kitartóan, hűségesen képes várni az Úr ígéreteinek beteljesülésére. Nem akar azonnali, olcsón megszerezhető, mégis látványos eredményt, mint a mai kor embere. Isten fiúgyermeket és tőle származó sok utódot ígér neki, holott a felesége meddő. Országot ígér neki, tejjel-mézzel folyó Kánaánt. Ábrahám hisz az ígéretekben, elhagyja biztonságos otthonát, felvállalja a vándorlást, a hontalanság minden veszélyét és viszontagságát. Telnek-múlnak az évek, évtizedek, s a várt fiú mégsem születik meg. Eléri ugyan Kánaán földjét, de annak csak egy kicsi barlangja az övé, amit azért vásárol meg, hogy legyen hová eltemetni halottait. Isten nem siet teljesíteni ígéreteit. A mai olvasmányban szereplő történet is azt bizonyítja, hogy Ábrahám nagyon bízik ugyan Istenben, de bele kell nyugodnia, hogy Isten akkor fogadja el az áldozatot, amikor Ő akarja. Akkor és úgy teljesíti ígéretét, amikor és ahogyan Ő akarja. Az ókor vallási szokásai szerint Ábrahám állatáldozatot mutat be, ahogyan Isten kéri. Előkészíti a teljesen eléggő áldozatot, aztán várja, hogy Isten jelét adja az áldozat elfogadásának azzal, hogy tüzet küld az áldozati hús megemésztésére. A tűz azonban késlekedik. Leszáll az éj, Ábrahámot el is nyomja az álom várakozás közben. A Szentírás mondata, hogy „Félelmetes sötétség szállott rá”, véleményem szerint Ábrahám lelkiállapotára is vonatkozik. Hisz Istenben, bízik Benne, teljesíti akaratát, de mégis egyre nehezebb, egyre fájdalmasabb ez a várakozás. A tűz végül leszáll, Isten elfogadja az áldozatot

és megerősíti Ábrahámmal kötött szövetségét. Tudjuk, hogy az ígéretek végül teljesülnek, de micsoda valóságos keresztutat kellett addig végigjárnia Ábrahámnak!

Igen, Istent nem lehet sűrgetni, nem lehet ajándékait kiprovokálni. Az, amit Ő ígér nekünk, sokkal nagyobb és értékesebb annál, semhogy a mai ember „mindent azonnal” mentalitása számára könnyen elérhető legyen. Mivel az üdvösség, az örök boldogság a szeretetből forrászik, előbb meg kell tapasztalnia az embernek a hűség, kitartó szeretetben mindig megjelenő áldozatvállalást is. Akik – a szentlecke szavaival élve – úgy viselkednek, mint Krisztus keresztjének ellenségei, azok igyekeznek életükből kiküszöbölni az erőfeszítéseket, a kínlódásokat. Valamilyen szinten természetes emberi magatartás ez, hiszen a szenvedés eredetileg nem tartozott hozzá az Isten által megálmodott emberi természethez. Azonban a bűn elkövetése miatt és óta vannak olyan fájdalmak, áldozatok, amelyeknek elutasítása egyben a szeretet elutasítását és saját személyes érlelődésünk, jobba válásunk elutasítását jelenti. Milyen keserű dolog rádöbbenie számos mai felnőtté érlelődő fiatalnak, hogy bizony hiba volt annak idején a könnyebb utat választani a tanulásban, az iskolai életben. Mégiscsak többre mennék most, ha megtanultam volna azt a nyelvet, ha diplomát szerezhettem volna stb. stb. Milyen önmarcangoló érzés egykori családjaink romjai fölött szánakozni, ráébredve arra, hogy megmenthettük volna a család egységét, ha annak idején türelmesebbek, kitartóbbak vagyunk! Ha elviseltük volna az együtt maradással járó terheket. Persze pozitív példát is lehet hozni! Milyen sok szülő él át a jelenben komoly szenvedéseket amiatt, hogy a gyermeke látszólag érzéketlen és hálátlan a szeretete, odaadása iránt. Félreérti, megveti, semmibe veszi őt! Azonban évekkel, talán évtizedekkel később beérik a szeretet és kitartás gyümölcse: megérti a már felnőtté vált gyermek, hogy mennyi mindent is köszönhet a szüleinek.

A mai szentírási részek tehát Nagyböjt II. vasárnapján reményt nyújtanak számunkra a mindennapi küszködéseinkben, keresztcipelésünkben. Megmutatják, hogy a fájdalom és az áldozat nem a befejezés, nem a végcél, hanem az úthoz tartozik, ami odavezet. A célnál a megdicsőült Krisztus vár ránk, hogy bevezessen az el nem múló boldogság országába. Addig is velünk van azonban, velünk járja a kereszt útját, enyhíti kínlódásainkat, s szüntelenül ráirányítja tekintetünket az áldozat értelmére.